

GÁRDOS BÍBOR

A tökéletlen tökéletességének összhangja

Boncza Bertát megidézve, a női psziché világából merítkezve, egy feketevel felvértezve kezdem soraim.

Történetem táncosa egy filozoptrina, aki jobbára kordbársony kosztü-möt viselt, hangulatával harmonizáló színben. Törpetűsarkain hurcolva reggeli kávéillatot lejtettek végig kisportolt lábai az épület kövein minden nap. Délutánonként a kissé kiforratlan, de olyannyira magabiztos lény karöltve sétálgatott lexikális tudásával kietlen parkok kietlen lelkei közt.

Kedvenc verse Adytól A Halál rokona volt, ami sokat elárul róla. Noha spleen nem jellemző rá, ámde létének korábbi fázisai torz tükröt tartanak elé fogmosás közben. A szeretett férfi, helyesbítve a férfi, akire gondol ilyenkor, nos, ő az, akivel kedvesünk kegyetlen játszmáit tornáztatta hajdan, örült szerelem vagy puritán lelketlenség okán, tudatosan és módszeresen vetett véget szenvedéseinek. Hősnőnket ezen eset a látszat ellenére megviselte s lelkére fekete fityulaként tűzte, ám testi izolációról nem szólhatunk. Rabruhája azúrkek csipke fehérneműje, mi akadályt nem állít annak, ki odatévedne. Ám minden este a szennyesbe dobta azt, s az új nap tisztázta elődjét. A tejet reggel magának vette, virágot sosem kapott, de nem is igényelte.

Szombati nap volt, a rántottához újságot olvasott, no nem a Kultúrnyugatot. Nem egyezett az ízlése, ő az étlapra inkább Modiglianit, Ferenczy Károlyt, Brechtet, Karinthyt, egyszóval a huszadik századot kérte. Arról, hogy mit kapott, nem fecsegnék, a lényeg most az újsághirdetés, amin megakadt búzavirágkék szeme. A társkereső rovat unalmas sorai közt a következőt olvasta: „Anyegin keresi Tatjánát”. Ugyan miért vágyik valaki a beteljesületlen, keserű, enyhén lime-os kortyaira? Mért kívánna bárki ilyen gyötrelmes, öleléstől mentes komisz hideg szerelmet? Idejének szűkében a gondolatot a hűtő polcára helyezte, fentről a másodikra, rá a sajtokra.

Két kozmetikát, egy fodrászatot, négy avokádós toastot, egy kagylótálat, három regényt, egy butikot, egy szeretőt, és összességében tizenhárom napot hagyott maga után, mire kongó gyomorral étel után kutatva újra megpillantotta, s most módjával be is lakmározta a félretett felvetést. Szalvétával teátrálisan törölve ajkait tervezgette a románcot. Az evidencia elveivel élve a formalitást a korhoz hűen megőrizve papírt ragadott, s kopírozott. Tatjana levele Anyeginnek, Puskin szó szerint idézve. Feladta az írományt, s várva az abszurd folytatást, meginvitálta magát egy lattéra, a

**GÁRDOS BÍBOR a 2018. évi
Tabéry Géza novellapá-
lyázat megosztott máso-
dik díjasa.**

főtérre. Az alany hamar reflektált, a szövegben egy utasítás állt. „Ha valóban oly bátor s jellemes, mint a híres nőalak, várja Önt egy feladvány, a városi könyvtár legmagasabb polcán.” A válasz meglepte, a titkokat nem szerette, de a kíváncsiság hajtotta, így el sem telt fél óra, mire azon kapta magát, hogy lelkesen lapozza sorra a könyveket. A helymeghatározás nem volt túl pontos, hisz volt ott vagy száz ilyen polc, s egyre jobban gurult dühbe, nem játszhat senki így vele. Már záróra következett, mire észbe kap, milyen ostoba, hogy nem az orosz irodalomnál kutat. Nyomban meg is lelte, újabb üzenet, mit precízen a megfelelő oldalra tett. „Találkozni Önnel ugyan nem vágyom, de kedvenc dallamom, elárulom, Chopin e-moll zongoraversenye, Önért szól majd.”

A hölgyemény nyomban rosszul lett, ilyen vele férfi még nem tett. A visszautasítást nehezen viselte, s hisztérikusan további levelet keresve csapkodta magát. A biztonsági őr kedvesen kitéssékelte csendesen, szégyenteljesen. Gondolkodóba esett, mit rejthetnek a rébuszok, megfejtem – mondogatta –, még ha meg is pusztulok. Idegesen járta az utcákat, lelki békére vágyva, mikor hirtelen szembejött létének megoldása. Kopott falra ragasztott plakát, magány, négy sor, Chopin-est a hétvégén, kapunyitás hatkor. A pulzusa rögtön felszökött, szinte már röpködött. Bosszúval a blúza alatt, ökölrel a kezében sétált haza.

A szokottnál csinosabban öltözött, csipke simogatta mindenütt és Chanel lassúzott a szobában. A terve ugyan nem volt kész, a terembe lépve mégsem félt. Ott viszont megriadt, mikor szembesült, a képességeit meghaladja eme ügy. Belezuhanva kétségeibe, a székbe, nem is hallotta, mit játszik a zenekar. Majd mikor a tapsvihar után felcsendült a ráadás, az e-moll dallama, egyszerűen életre kelt, hisz ha emberünk ezt tudta, akkor fent van a színpadon. Nem mintha ez a kört oly csekélyre szűkítette volna, de őt ez felvidította. Számba vette lehetőségeit, majd hirtelen ötlettől vezérelve, mindnek az öltözőjébe küldött egy sort Tatjánaként, miszerint a bárban várja, jöjjön hamarjában. Kongó bizonytalanság, kiürült pohár, megváratott lány. Két óra múltán, önuralom híján, eltiport önérzettel nyúlt kabátjáért. Az ajtón kilépve három lépést téve, kellemes hang hallatik, „Hazakísérhetem, kisasszony?” Megrökönyödött, felháborodott tekintet, mi egyszerűen elszakad, s valami más váltja fel, mi hangosan tör elő: „Hát persze, a karnagy!” Hosszú séta folytán, minek miéértje vitatott, a lét oly magasságairól elmélkedtek, mire választ jobbat Szókratész vagy Petrarca sem adhatott. Az ember szenved, a karmester haldoklik. Fogytán az ereje, egy mentsvárért eped. Egy valótlán kapcsolat, miként nem lehetnek egymáséi, plátói provokáció, egy utolsó szenvedés, mi elnyomja a fizikait. Szokatlannak bizonyult, midőn heroinánkra szükség nem volt, pusztán pszichés, abszurd kérdés, mitől megriadt. Önmarcangolás jellemezte a születendő napokat. Újfajta emóció, kesernyés, de már maradandó, érezte, hogy pusztító.

A következő pár hónap irodalommal átitatott, intravénásan adagolt gerjedelem, hittől vegyülő fájdalom. A dózis megfelelőnek bizonyult, a lélek visszatért, a test stabilizálódott. Vívódás lét és annak hiánya közt, vívódás önmagával, vívódás minden klisés érzélemmel. Miután a veszély elmúlt, s a szükség, a nagyúr kimúlt, a vonzalom elszaladt, a kötelék megszakadt. A boldogság deficitje kongó ürt hagyott, de a nő lassacskán bele nyugodott.

A tizenhárom nem egyszeres többszöröse hagyta a napokat maga után, s a toastok, kagylótálak, a regények s szalonok száma szaporodott, viszont az asztalon a tányérkészlet is gyarapodott. Életmódja nagyban megváltozott. Marcipán menyasszony a cukormáz tetején, stagnáló ölelés, meztláb-est mesék. Nyüzsgő szobák, telefirkált falak, táncoló uzsonnák, habos műanyag kacsák a kádban. Zajos nyugalom. Visszájára fordult paplanhuzatban illatozó gondtalanság.

Szombati nap volt, pizsamában merengett, a férje dolgozni ment, gyerekei is már ott, hol kell, mikor valaki csengetett. A gyümölcsprés zümmögött, elnyomta a hangot, csak a másodiknál ugrott. Ismerős élére vasalt tekintet, mi ölelésre vágyik, múltat idéz, fájdalmat kelt, de már nem ugyanazt. Erőtlen szavakat hallat, megbánt hibáról, a kedves hiányáról. Könyörög, esedezik, megalázkodik. Félelemtől meggyötört arc, mi feloldozást nem kap. Az ítélet végleges, törvényt nem, csak lelket szeg. Megkomponált élet, mi már dupla ütemvonalal jelzi a múlt megmásíthatatlanságát.